CORESPONDENȚĂ INEDITĂ
A EPISCOPULUI IOAN SUCIU
CU MARIA COSTIN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Corespondenţă inedită a episcopului Ioan Suciu cu Maria Costin
Editura _____2015
ISBN

Din tezaurul spiritual al episcopilor martiri

Corespondenţă inedită a episcopului Ioan Suciu cu Maria Costin

_____, 2015

Coperta: Jr. Marius V. Pop
Redactor: Pr. Vasile-Romul Pop

PREFAȚA REDACTORULUI

După ce am avut în mână caietul cu cele 11 scrisori ale Mariei Costin, pe care ea le-a transcris şi expediat Episcopului Ioan Suciu, şi cele 18 plicuri cu scrisorile Preasfinţitului către Maria Costin, timp de peste un an de zile am umblat, fără rezultate, pe la mai mulţi bătrâni clujeni, încercând să aflu cine a fost această Doamnă din cartierul Mănăştur sau dacă mai trăieşte cineva din familia ei.

Până într-o bună zi din luna mai 2007 când, în timp ce lucram la documentarea pentru cartea „Luminile Bixadului", părintele ieromonah OSBM Ermil Alexandru Jurja mi-a dat să copiez dintr-un caiet cu filele îngălbenite de vreme: *„Însemnările părintelui Marina, de la întâlnirile periodice, clandestine, cu părinţii şi fraţii călugări"*.[1] În aceste însemnări, făcute în urma vizitaţiunilor canonice, clandestine, la părinţi şi fraţi călugări bazilieni, risipiţi prin ţară de vitregia vremurilor comuniste, părintele Gheorghe Marina, fostul stareţ al Mănăstirii Bixad[2] scrie şi următoarea notă:

---

[1] Păstrate în arhiva P.Ermil Alexandru Jurja OSBM

[2] Vezi vol. Romul Pop, *Luminile Bixadului*, ed. Scriptorium Baia-Mare 2009, cap. I p.100: Însemnările ar reclama un studiu separat, aprofundat, în ele fiind consemnate, chiar dacă lapidar, probleme importante ale clandestinităţii, comportarea unor călugări, autoritatea cu care egumenul Gheorghe Marina cenzura viaţa acestora, implicarea în aplicarea conciliului Vatican II, relaţiile dintre episcopi clandestini şi sora Ionela sau Estera, atitudinea faţă de ortodocşi

„13.I.1980 ….Ce aparţine pentru ridicarea la altare a mucenicilor noştri…
I. Scrisoare de a lui Suciu Ioan adresată la Maria Costin moartă în 10.I.1980 născută 1909) – s-a îmbolnăvit la 12 ani de paralizie, a zăcut 58 ani.
II. Preasf. Rusu Alexandru mi-a povestit, când între timp a fost liber, că în închisoarea de la Sighet a slăbit mult Preasfințitul Ioan Suciu şi cerea câte ceva - dar totdeauna adăuga cuvântul : „dacă se poate", repeta de mai multe ori: „dacă se poate…"

Astfel am primit informaţia dorită. Veridică şi precisă, deoarece egumenul Gheorghe Marina a scris nota de mai sus a treia zi după moartea Mariei Costin, adică în ziua înmormântării, la care, probabil, că şi participase, din însemnările lui deducându-se că în zilele acelea îi vizitase pe câţiva bazilieni şi terţiari din Cluj şi Turda.

Precizarea lapidară a părintelui Marina concordă şi cu datele din scrisorile Mariei Costin referitoare la boala ei.

(„să-i iubiţi, dar cu ei să nu vă amestecaţi") etc. Aici redăm doar lista cu numele celor vizitați, înscrise pe ultima pagină a caietului: "Prunduş Silvestru, Micu Ioachim, Sabău Iustin, Gavril Arieşan, Petean Ioan, Sebastian Făgăraş, Sabin Dăncuş, Ireneu Sălcudean, Biriş Andrei, Partenie Rucan, Iosif Miclea, Damian Gaspar, Timoteiu, Petru, Efrem, Dionisie, Vincenţiu, Ficica Ciprian, Arieşan Iacob, Arieşan…., Vartolomeu, Păr Gavril Sălăjan, Irinarh Bondrea Ilie, Pavel Petruţa, Marina Gavril, Iosif Bobb, Gherasim Juca, Iosif Cut, Dionisie Lelea, Goliat, (ilizibil) Man".

Reproducerea scrisorilor o prefaţăm cu câteva date biografice ale celor doi epistolari, Ioan Suciu şi Maria Costin:

***

Biografia Preasfinţitului **IOAN SUCIU** o începem cu anul apoteotic din viaţa lui – 1948, când sub ochii zbirilor comunişti care terorizau satele transilvane, episcopul din Blaj, ca Administrator Apostolic al Arhidiecezei de Alba Iulia şi Făgăraş, vizitează peste 600 de parohii, luminând, mângâind şi îmbărbătând, acţiune încheiată printr-un adevărat triumf [3]. În ziua de 28 octombrie 1948 ajunge în vizită canonică la parohia Ileni, apoi binecuvântează biserica din Berivoii Mici. Noaptea, în casa preotului Radeş, năvălesc securiştii şi încep devastarea locuinţei. Doi dintre ei intră în camera unde se odihneşte Preasfinţitul, îl smulg din pat, îl leagă la ochi şi-l aruncă în maşina ce aşteaptă în stradă. Urmează, ca ceilalţi episcopi, calvarul la Dragoslavele, Căldăruşani, Sighet. Bolnav de stomac, fără îngrijire medicală, cade la pat în totală neputinţă. În seara de 26 iunie 1953 cei ce făceau de gardă pe lângă muribund se rugau în şoaptă, să nu-i audă gardianul. Deodată îl aud pe episcop că începe a recita, cu glas înalt şi răspicat "Tatăl nostru....." apoi "Născătoarea...", apoi episcopul Iuliu Hossu i-a dat dezlegarea sacramentală, apoi preotul Coriolan

---

[3] Apud Silvestru Aug.Prunduş – Clemente Plaianu, *Cei 12 Episcopi Martiri ai Bisericii Române Unite cu Roma*, Casa de Editură Viaţa Creştină, Cluj-Napoca 1998 p.82-93

Tămâian, care-i lua pulsul, i-a dus mâinile pe piept, la inimă, pentru că aceasta nu mai bătea. Era puţin trecut de miezul nopţii de 27 iunie 1953. Mormântul din cimitirul săracilor de pe malul Izei a fost nivelat pentru a nu i se cunoaşte locul.... Numai că acela cu adevărat a fost "om trimis de la Dumnezeu şi numele lui era Ioan".

Cu ocazia doctoratului în teologie, în anul 1931, celebrul savant dominican Garigou Lagrange l-a felicitat şi i-a pus pe deget inelul Universităţii din Roma, lucru foarte rar şi semn de apreciere deosebită.

Numit preot profesor în Blaj, la un liceu, apoi la Academia Teologică, a început apostolatul tinerimii române, ca nimeni altul. Din această văpaie de iubire suprafirească s-au născut lucrările sale: Eroism, Mama, Rănile Domnului, Viaţa nouă, Fecioara de la Fatima, Micul Catehism şi celelalte, prin care căuta să atragă sufletele spre virtute.

Cel supranumit "Episcopul Tineretului", ca auxiliar de Oradea, apoi Administrator Apostolic de Blaj, în scurtă vreme a devenit unul din marii educatori pe care i-a avut Biserica. Faima lui a făcut ocolul ţării. Era chemat peste tot. Predicile, conferinţele, exerciţiile spirituale, chiar şi cursurile, erau audiate de mari mulţimi, care umpleau până la refuz sălile unde erau organizate. Veneau oameni din toate straturile sociale şi de toate credinţele.

Dar prea a combătut păcatul, şi răul din lume, şi ciuma comunistă, ai cărei zbiri l-au ucis cu

bestialitate prin înfometare în temniţa din Sighet. Dar nu l-au învins, pentru că el n-a murit, doar s-a mutat la Cerul după care a jinduit şi pentru care s-a pregătit în toţi cei 46 ani în care şi-a purtat firavul trup printre muritorii de pe pământ. Cu dăruire, suferinţă şi iubire. Cu eroism![4]

---

[4] B*iografia Episcopului IOAN SUCIU redactată de Tribunalul care se ocupă de canonizarea Servilor lui Dumnezeu Episcopi Valeriu Traian Frenţiu, Iuliu Hossu, Alexandru Rusu, Ioan Bălan, Ioan Suciu, Vasile Aftenie şi Tit Liviu Chinezu.*

Ioan Suciu s-a născut la Blaj, la 4 decembrie 1907 într-o familie de preoţi.

Prieten bun cu Tit Liviu Chinezu, au studiat amândoi Teologia la Roma, la Colegiul Grec „Sf. Atanasie". A fost promovat doctor în Teologie, iar după şase ani de studii la Institutul „Angelicum", la 29 noiembrie 1931, a fost hirotonit preot. A revenit apoi la Blaj, unde a fost profesor la Academia de Teologie. S-a afirmat ca unul dintre cei mai mari oratori ai Bisericii şi ca un prieten de suflet al tinerilor.

La 6 mai 1940 a fost numit Episcop Auxiliar de Oradea (titular de Moglena-Slatina Bulgaria), auxiliar Episcopului Valeriu Traian Frenţiu. Consacrarea a avut loc la 22 iulie 1940. Din 29 august 1941 a fost auxiliar tot de Oradea, dar acum al Episcopului Iuliu Hossu. Episcopul Valeriu Traian Frenţiu a revenit la Oradea în 1947, Episcopul Ioan Suciu fiind numit atunci Administrator Apostolic al Arhidiecezei de Alba-Iulia şi Făgăraş.

La 28 octombrie 1948 a fost arestat şi dus la Dragoslavele, apoi la Mănăstirea Căldăruşani. În mai 1950 a fost dus la Ministerul de Interne. În octombrie acelaşi an a fost dus la Penitenciarul din Sighetul Marmaţiei. Acolo, datorită

***

Despre **MARIA COSTIN** ştim doar că s-a născut în anul 1909, că locuia cu părinţii ei în Cluj, vechea str.Mănăştur nr.51, şi că avea încă două surori, din care una locuia în Dej. La vârsta de 12 ani, în urma unei boli grave a rămas paralizată, ţintuită la pat timp de 58 ani. Datorită sprijinului moral al Episcopului Ioan Suciu, Maria Costin a renunţat la gândul sinuciderii şi a purtat creştineşte crucea suferinţelor. Din 1943, când a aflat despre drama ei, Episcopul a vizitat-o sau i-a scris, până în octombrie 1948, apoi a ajutat-o cu ruga înălţată din celula temniţei din Sighetul Marmaţiei, până în 27 iunie 1953, iar după aceea din ceata cerească a martirilor; unde spera că se va muta şi Maria Costin, care a mai rămas printre contemporani ca pildă de asumare a suferinţelor până în 13 ianuarie 1980.

***

SCRISORILE, pe care le-am transcris ad-literam, nu le prefaţăm cu opinii sau interpretări. Lăsăm cititorii să beneficieze din plin de bucuria de a pătrunde singuri, prin lectura epistolelor, în universul mirific, luminos, aureolat de sfinţenie şi

---

regimului de izolare, bolii de stomac, frigului şi foamei, la 27 iunie 1953 s-a stins din viaţă în celula 44, dezlegat de Episcopul Iuliu Hossu.

A fost îngropat în Cimitirul Săracilor, necunoscându-se locul exact nici azi. Nu a fost judecat şi nu a avut condamnare.

eroism al acestor două suflete, care au trăit iubirea lui Iisus Cristos, până dincolo de Golgota acestei lumi, înălţându-se la azurul în care Heruvimii şi Serafimii neîncetat înconjoară tronul slavei Sfintei Treimi cântând împreună cu toţi sfinţii *Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Savaot. Plin este cerul şi pământul de mărirea Lui. Osana, Osana, Osana întru cei de sus!*

Prezentarea cronologică și alternativă a scrisorilor care s-au păstrat, oferă cititorului posibilitatea de a urmări şi evoluţia acestei sfinte relaţii sufleteşti dintre un Episcop devenit martir şi o creştină grav bolnavă.

Mănăstirea Prislop,
august 2015 Preot Vasile-Romul Pop

1

Cluj 22.VII.1943

Preasfinţite Părinte,

Aţi avut bunătatea de-a mă deslega de obligaţia de-a Vă răspunde la frumoasele -Vă scrisori; dar nu mă desleagă de aceasta sufletul meu, care simţeşte că a găsit în Preasfinţia Voastră un bun şi minunat părinte sufletesc.

Scrisul Preasfinţiei Voastre dă rod în sufletul meu, simţesc că mi se întăreşte, şi simţesc cu mult mai aproape pe Dumnezeu de când mă cercetaţi mai deunăzi în persoană iar acum cu scrisul.

Nu Vă pot şi nu vreau să Vă uit în slabele mele rugăciuni, şi mi-o socotesc aceasta ca o sfântă datorinţă, cu atât mai mult că stă în faţa lor căldura rugăciunilor Preasfinţiei Voastre.

Pentru mine foarte fericitor schimb. Când citesc şirele Preasfinţiei Voastre Vă mărturisesc sincer sunt copleşită de mângâieri sufleteşti care rodesc şi lacrimi.

De Crăciun doresc din inimă Preasfinţite şi mă rog lui Dumnezeu să Vă dea tot darul său ca să puteţi mângâia şi întări pe mulţi şi pe mine încă căci simţesc că am lipsă de mult, mult sprijin şi ajutor.

Sărut Dreapta.

Maria Costin

2

Oradea, 14.X.943[5]

Stimată Domnişoară şi Copila mea în Isus,

De când V'am cercetat la Cluj în căscioara preschimbată în Golgotă, m'am rugat în fiecare zi pentru D-ta. Am alergat departe să duc Cuvântul Domnului, aducător de pace şi lumină, şi am dus din suferinţele D-tale ca să mă asiste în cazną.

Porţi o comoară imensă pe care numai veşnicia V'o poate dezveli deplin! Nu are nici un rost să spun basme, să minţim pe cei ce sufăr, dintre care sunt şi eu, ca să ne înşelăm. Ar fi o nebunie să-mi prelungesc viaţa de jertfă, de mortificaţie, de nesomn şi neodihnă, mereu cu boală, dacă viaţa nu ar duce nici unde. Nu mi-aş împinge paşii desculţi pe cărări cu spini şi pietre dacă nu duc nici unde. Dacă uliţele vieţii nu ar duce nici unde, eu aş fi cel dintâi predicator care ar proslăvi sinuciderea în această grosolană lume păcătoasă, mizeră şi infectă,

---

[5] În plic expediat din Oradea (timbrat de poşta maghiară cu 30 forinţi – Nagyvárad 43.X.14) către „Domnişoara Maria Costin Kolozsvár, Manastor nr.51”

unde purtăm un trup luat la ţintă de toate suferinţele.

Dar drumul duce undeva – adevăr spun, nu Vă înşel cum nu vreau să mă înşel nici pe mine însumi – şi drumul vieţii duce la Dumnezeul fericirii. Trupul este un înveliş care ne dă prilej să întărim şi purificăm sufletul. Trupul rămâne pe drum, el, la înviere, mai târziu, va veni cu noi.

Vin în numele Bunului Dumnezeu să Vă spun că vrea suferinţele D-Voastre plată generoasă pentru o lume care se înneacă în plăceri. Coloanele care proptesc lumea sunteţi voi cei grav bolnavi.

Până la proxima mea scrisoare zi aceste rugăciuni: ”Dumnezeule Mare, fă-mă să cred şi să rabd cu iubire” – „Părinte Doamne, să treacă paharul acesta, dar nu cum eu vreau ci cum Tu vrei” - „Isuse, alătură suferinţele mele suferinţelor Tale spre mântuirea mea şi a lumii”.

Curaj şi încredere

Arhierească binecuvântare. +Episcop Ioan Suciu

3

Oradea, 24.X.943[6]

Domnişoară,

Dacă aş fi la Cluj aş merge să mă întreţin cu sufletul D-voastre şi fiind că nu-s, mă întreţin scriindu-Vă. Nici o scrisoare de-a mea nu trebuie să Vă facă să credeţi că Vă obligă să răspundeţi. Numai atunci Vă rog să-mi scrieţi când aveţi vreo lipsă sufletească, vreo întrebare sau lămurire de spus sau cerut, cu un cuvânt numai când şi dacă socotiţi că este spre binele D-Voastre.

Ceea ce Vă mistuie e conştiinţa că nu aveţi nici un rost în neputinţa şi suferinţa în care zăceţi de 20 ani. Sigur că în acest chip se pune întrebarea: La ce bun?

Mai întâi de toate, fără multă privire şi judecată vedem că toate sunt orânduite în natură, toate se înlănţuie, toate au o ţintă, au un rost. O înţelepciune superioară este de faţă în toată lumea necuvântătoare. Ce desăvârşită maşinărie şi trupul nostru cu organele lui! Se poate oare ca acea Înţelepciune Superioară

---

[6] În plic expediat din Oradea (timbrat de poşta maghiară cu 30 forinţi – Nagyvárad 43.X.25) către „Domnişoara Maria Costin Kolozsvár, Manastor nr.51”

care conduce toate spre o ţintă, să-mi lase fiinţa mea fără rost? Când şi frunzele care cad au un rost: să împrospăteze arborele şi să îngraşe solul din care au crescut; şi boarea ce suflă are rost: alungă miasmele, răspândeşte polenul, răcoreşte etc; până şi roua dimineţii vine cu o menire precisă. Oare eu cu suferinţa mea să fiu mai puţin decât acestea, să am dreptul să invidiez frunza veştedă şi să zic bobului de rouă: „ferice de tine”? Nimic mai absurd. E ca şi când am zice: un fir de praf poate avea rost, dar soarele nu; o unghie poate avea rost, chiar şi părul, dar capul, mintea şi inima nu. Nimicurile pot avea un rost, dar eu, preotul, regele, cununa şi domnul lor nu. Aceasta nu e cu putinţă.

De aceea îţi spun: nimic nu-i fără rost.

Dar ce rost poate să aibă o pătimitoare ca D-ta? – Cine zace „lucrează”. Isus pe cruce a „lucrat” mai mult pentru omenire decât Isus în atelierul lemnăriei din Nazaret, sau decât Isus făcând minuni şi predicând. Prin patimi ne-a mântuit, nu prin altceva.

Când Isus veni pe pământ nu a lăcomit la argintul şi diamantul nostru, nu a dorit confortul şi viaţa tihnită, nici plăcerile cuviincioase, ci a luat trup pătimitor şi a ales durerea drept braţ preaputernic al mântuirii. Prin neputinţă şi

umilire a biruit pe diavolul care se ţine maistru şi se crede puternic.

Suferinţa este scula mântuirii, adică a dezrobirii noastre de păcat, a ispăşirii şi a purificării noastre. Aşa cum războiul este pentru ţesut, acul pentru cusut, durerea este instrumentul pentru mântuire, aceluia care vrea s'o folosească cum trebuie. Un ac în mâna unei fete isteţe şi harnice face mai mult decât cele zeci de mii de ace din magazii, care stau iac'aşa, inerte. Şi noi să folosim durerea cum a folosit-o Isus.

Pentru ce a ales Dumnezeu durerea ca unealtă pentru mântuire? Pentru că păcatul, pricină a pierzaniei şi osândirii noastre, este plăcere nepermisă, este abuz de voinţă şi de creaturi şi contrarul cu care se pedepseşte, ispăşeşte şi curăţeşte este durerea: durerea inimii şi a trupului.

Iată pentru ce eu cred că eşti o aleasă între alese, o adevărată Regină bogată, la patul de suferinţă a căreia eu vin, Episcop al lui Isus, ca un cerşetor, să primesc din bogăţiile vredniciilor suferinţelor bine primite.

Ştii bine ce este sufletul D-tale fără Isus: sete de moarte. Aşa e lumea fără suferinţa noastră alături de suferinţele Lui.

Ai deci un rost enorm, mare şi frumos.

Crede şi iubeşte. Domnul te vrea!
Arhierească binecuvântare +Ioan Suciu.

4

Oradea, 30.XII.943[7]

Preabună Domnişoară Maria,

Acum, când se apleacă seara anului 1943 ca să înnopteze deabinelea şi mijesc zorii lui 1944, gândul meu, înaripat cu rugăciunea făcută în capelă, acum câteva minute, îmi zboară spre ascunsa făptură aleasă de Cel Răstignit să facă experienţa Crucii, colo în căsuţa de pe Mănăştur 51, unde am intrat acum câteva luni ca un Preot al Mântuitorului Isus…

Şi totodată mă gândesc la sfânta Lidnina, şi ea tânără fecioară de 16 ani, care zăcu 36 ani, până în ora morţii. La început se răzvrătea împotriva sorţii, se tânguia, plângea, cerea moartea.

Dar după câţiva ani a început să cugete la Patimile Domnului Isus. Şi ce crezi, că reuşea? Nicidecum! Gândurile îi reveneau tot la durerile proprii. Încetul cu încetul ajunse să-şi apropie suferinţele ei de-ale Lui şi astfel să rodească haruri peste haruri. A meditat „Calea Crucii” şi

---

[7] În plic expediat din Oradea (timbrat de poşta maghiară cu 30 forinţi – Nagyvárad 43.X.31) către „Domnişoara Maria Costin Kolozsvár, Manastor nr.51”

ajunse să-şi împartă ziua după cele 14 scene din drumul de la Pilat la Golgota. Şi aşa îşi petrecea ziua, paralizată cum era, pe un pat de paie foarte sărăcăcios. Ajunse să spună că îndură bucuros durerile pentru bucuriile sufleteşti pe care i le dăruieşte Isus. Vreme de 38 ani sau 36, trupul ei a fost cercetat de toate suferinţele care îngrozesc pe oameni. Fost-a şi luată în râs, şi ponegrită şi lovită de nişte beţivi, dar ea s'a alăturat suferinţelor lui Isus. Suferinţa primită în tăcere a făcut din sufletul ei paseul preferat al Mântuitorului Isus. Iar ea cădea de multe ori în extaz, uitându-şi trupul plin de răni, ca să contemple frumuseţile şi să preguste din dulceţile pe care Isus le pregăteşte celor ce îndură împreună cu El, ca să plătim pentru păcatele noastre şi ale altora.

Dacă pe-o clipă numai am zări şi numai o singură rază de lumină din splendorile cele gătite celor ce aici pătimesc împreună cu Isus, cred că am zice cu acel sfânt: „aş vrea să petrec pe pământ până la sfârşitul lumii în dureri şi suferinţe”, căci urechile noastre nu au auzit, ochii noştri nu au văzut şi la inima noastră nu a coborât ceea ce Domnul găteşte celora ce-L iubesc pe Dânsul. Şi aceia care au pregustat şi au scris aceasta şi-au pus firmanul subscriind cu

patimile, martiriul şi sângele lor, ceea ce au spus.

Crede, copila mea, Isus nu degeaba m'a făcut să intru în căsuţa 51, într-o zi, când aproape că-mi pierdusem speranţa să mai am timp! Erai acolo, şi El a voit ca eu neapărat să merg să te aflu. Isus vrea să se întâlnească cu tine în sufletul tău. Cere acest lucru. Suspină după el, cerşeşte-l cu dor şi lacrimi. Îţi vei intra în gogoaşa de mătase a durerii ca un sărman vierme care se târeşte şi vei ieşi prin darul Său un minunat fluture „amorezat" de albastrul cerului şi de parfumul virtuţilor creştineşti.

Te-am dispensat de scris, însă te rog de câte ori ai nevoie de un sfat, o explicare, un ajutor, nu cruţa poşta.

Mergi pe calea sfintei Lidnina. Eu zilnic mă rog pentru roaba lui Dumnezeu Maria, cea nespus de bogată în suferinţă. De ziua Sf. Ion fă o spovedanie şi o cuminecare pentru intenţiunile mele.

Binecuvântare. +Episcop Ioan Suciu

5

Cluj 12-I-1944

Preasfinţite Părinte,

Mă folosesc de îndemnul părintesc de a Vă cere sfatul într'o chestiune pentru mine nu uşoară.

Părinţii mei s'au urât cu mine nu-i mirare ar vrea să lipsesc de pe capul lor, Mama, în special care e silită să mă grijească îş perde răbdarea de multeori chear prea des mă ocăreşte mă blastămă şi să fiu sinceră, nici eu nu am prea rămas datoare.

În timpul mai din urmă m'am tot forţat să înec în mine, dar nu totdeauna am reuşit.

Câteodată atâta mă turbur că nu mai trebuie nici spovedanie nici cuminecare (am luat întâele vineri din 9 luni în cinstea Sf. Inimi) şi-mi trece gustul de orice acte de pietate, ba î-mi reînvie şi gândul sinuciderii. Am o soră la Dej care ar vrea tare să mă vadă moartă ca să-i rămână partea mea de moştenire. Când vine pe acasă îmi face atâta mizerie că nu am o clipă liniştită şi nu ştiu cum parcă simţesc că suntem înduşmănite.

Aceste două mari piedeci în calea pe care m'aţi îndemnat să merg oare cum le-aş putea birui. Mulţumesc bunului Dumnezeu şi Preasfinţiei Voastre căci acum faţă de trecut, totuş sunt ceva mai bine. Simţesc că mi s'a întărit credinţa, dar nu sunt stăpână pe mine însă-mi, nu pot răbda nu am putere

să rezist la toate loviturile ce-mi vin dela cei mai apropiaţi ai mei.

Vă cerşesc îndemnurile şi sfaturile Părinteşti şi Vă exprim sentimentele de caldă gratitudine pentru rugile cele pentru mine şi pentru toate ce aţi binevoit a face pentru sărmana mea făptură.

Vă sărut sf. Dreaptă, Maria Costin

6

Oradea 23.I.944[8]

Domnişoară Maria,

Apuc abia acum să-ţi răspund scrisoarei din 12.I.a.c. Întretimp m'am rugat, cum am făcut şi acum, câteva minute fiind în capelă, pentru sufletul D-tale.

Înţeleg destul de bine greutatea enormă în care Vă zbateţi. Peste boală, peste infirmitatea fizică se mai abate asupra şi demoralizarea. Când ţinem în braţe sufletul omului, trupul lui este în stare să poarte orice rană oricât de adâncă şi dureroasă ar fi ea. Dar când sufletul e rănit, nici o sănătate trupească nu-l poate purta fericit pe braţe.

Ce să faci ca să-Ţi menţii sufletul stăpân şi liniştit chiar când furtunile cele două să-ntâlnesc

---

[8] În plic expediat din Oradea (timbrat de poşta maghiară cu 30 forinţi – Nagyvárad 44.I.24) către „Domnişoara Maria Costin Kolozsvár, Manastor nr.51”

să facă vârtej asupra încercatei D-tale persoane.

Mai întâi în ceea ce priveşte sora. D-ta ştii prea bine că oamenii lăcomesc la bunurile pământeşti, şi mai cu seamă sunt bucuroşi să aibă ce este al altora. Ai însă experienţa că deseori în viaţă aceste bunuri nu folosesc la nimic, uneori sunt numai povară amară şi obositoare. Nimeni încă nu şi-a dus în spinare sau pe braţe nici un gram din avuţie în viaţa de dincolo. Amintiţi-Vă parabola bogatului şi a săracului Lazăr, sau aceea a bogatului „nebun" căruia i se ceru sufletul tocmai când visa să-şi lărgească grânarele…

La ce bun ?...- În faţa râvnei şi lăcomiei sorei D-tale, să ai un sentiment de milă, de compătimire, ca în faţa copilului care-şi umple buzunarele cu îngheţată, sau rupe florile cele mai frumoase nu cumva să se strice afară în bătaia vântului. Închipuieşte-ţi că ar lăcomi la umbra D-tale şi ţi-ar cere-o cu mult zgomot şi mare gălăgie. Ce vei face? Vei zâmbi, vei râde, vei compătimi şi te vei ruga pentru sufletul ei. Nu da prea mare atenţie planurilor ei. Nu are nici un rost.

Cât priveşte cu mama sigur că e mai greu.

Totuşi, încetul cu încetul, cu harul Domnului toate se pot. Mai întâi de toate, nu da atenţie la

ce spune mama când e iritată şi obosită…lasă să spună. Taci şi cugetă aiurea, mai cu seamă la Isus când Simon Cirineul a fost silit să-i ia Crucea în spinare. Soldaţii l'au silit s'o facă şi poate o fi suduit şi el, dar Isus nu i-a zis un cuvânt. Numai cât i-a dat harul întoarcerii. Mama-i ca Cireneul silit să-ţi poarte o parte din Crucea pe care datoria i-o aşează pe spate. Uşor trecem peste orice supărare şi vătămare când putem să nu cugetăm la ele. Şi asta e posibil pe'ncetul şi cu exerciţiul.

Caută să nu răspunzi niciodată când eşti turburată sufleteşte. Taci, muşcă-ţi buzele. Şi dacă totuşi ai izbucnit, revino-ţi când te-ai liniştit, chiamă dulce pe mamă şi cere-i iertare că ai vorbit aşa. Atât! La urmă vei vedea ce schimbare se va face şi în dânsa.

Copila mea, când rabzi astfel, ne-ai întrecut pe noi pe toţi în toate faptele noastre de bine pe care le săvârşim în sănătate. Crede-mă, aşa nu mergi, ci alergi spre Dumnezeul păcii, şi fericirea nu va întârzia să te cuprindă în braţe. Atunci vei ajunge să te invidiez.

Mai presus de toate caută să ţii sufletul liniştit, neiritat, căci Cel Rău acolo pescuieşte gândurile negre.

Încearcă cu încredere; împarte-ţi viaţa pe 24 ore şi concentrează-ţi voinţa să fii bună în ele, şi

în ziua următoare iarăşi începi pe 24 ore. Te însoţesc cu rugile mele zilnic şi-ţi trimit arhiereasca binecuvântare.
+Episcop Ioan Suciu

Nota Redaţiei.: Lângă această scrisoare în plic este şi o icoană alb-negru mărimea 9/14 cm, reprezentându-L pe Isus legat cu funii de stâlp, încununat cu spini, suportând biciuirea în vinerea patimilor; sub care Episcopul a scris: „Aici nu-i minciună, nici prefăcătorie, nici eroare, aici-i Iubirea mare şi Priceperea creatoare a rosturilor noastre”.
În acelaşi plic, o carte de vizită pe un carton simplu 6,5/11,5 cm, pe care Episcopul a scris:
„23.I.944. Cred că ai primit Crucea pe care ţi-am trimis-o. În încercări priveşte-o şi-ţi zi: Isuse, când Te-au răstignit oamenii, Tu nu ai blestemat, Tu te-ai rugat pentru ei. Ajută-mă! Cere ajutorul lui Isus, cu privirea pe Cruce, cât mai des. Binecuvântare”.
Iar pe verso:
„Iconiţa colorată s'o dai mamei ca să vadă cât şi cum a răbdat Isus pentru noi; se cade să răbdăm şi noi pentru alţii”.
Intr-un alt plic mic, două cărţi de vizită; pe una doar trei litere, A.n.f.(An Nou fericit), iar pe cealaltă: „Preasfinţitul îţi trimite prin D-şoara profesoară

Lenuţa Ghiriti - Icoana singurului Prieten care nu înşală”.

7

Cluj 28-I-1944

Preasfinţite şi Bunule Părinte,

Mă rog să mă iertaţi că am întârziat a-mi datoria de recunoştinţă, de a Vă mulţumi pentru darul ce aţi avut bunătatea să-mi trimeteţi Crucifixul. Î-mi este atât de scump, îmi câştigă multă mângâiere şi întărire sufletească.

L'am aşezat deasupra patului în dreapta să-l pot privi în toată clipa. Vă mulţumesc şi Vă sărut Dreapta. Mi-aş fi făcut datoria mai prompt dar starea mi s'a agravat. Am suferit îngrozitor cu stomacul şi nu am fost în stare să stau ridicată la masă să scriu.

Ieri am primit scrisoarea Preasfinţiei Voastre, cu sfaturile părinteşti şi frumoasele învăţături pentru necazurile mele intime. Vă sunt foarte recunoscătoare şi Vă exprim omagiile recunoştinţei şi gratitudinei mele slabe.

Am început a le pune în practică şi sunt fericită şi mângâiată că dau roade simţite îmbelşugate chiar.

Mai vreau să Vă destăinuiesc, Bunule Părinte, că am împlinit cu bucurie dorinţa de-a mă împărtăşi de sf.Ioan la intenţia Preasfinţiei Voastre şi am oferit întreagă jertfa mea din acea zi cu ajun până seara, pentru aleasa-Vă persoană. Am avut şi eu mult profit sufletesc din aceasta. Dealtfel nu este zi şi mai mult decât atât oră în care să nu-mi zboare gândul la

Bunul meu părinte Episcop şi să nu mă rog pentru dânsul.

Dumnezeu fie lăudat pentru toate şi să le preamărească în mila şi bunătatea Sa.

Sărut sfinţita Dreaptă
umilă şi recunoscătoare fică, Maria Costin

8

Oradea 8.II.944[9]

Domnişoara Maria, Copila mea,

Şti bine, după cum ţi-am pomenit, că noaptea dinspre joi şi prima vinere, înainte de ora de adoraţie de la 23, scriu celor dragi bolnavi ai mei, pe care apoi să îi duc cu mine la ruga cea grea şi sfântă, la tovărăşia Celui ce continuă să fie în agonie, în lumea mare care s'a făcut un Ghetsemani uriaş şi întunecos.

Luna aceasta Isus a voit altcum: am zăcut cu febră ridicată, împlinind şi eu ruga suferinţei, împreunat fiind cu Isus nu prin rugăciunea obişnuită ci prin durere. Vreme de patru zile am zăcut, cu febră fiind. Sigur că aşa a fost mai bine. Cu toată insomnia şi neputinţa de a face o adevărată meditaţie, m'am împreunat cu Isus, oferindu-mă Lui. Era aşa de bine!

---

[9] În plic expediat din Oradea (timbrat de poşta maghiară cu 30 forinţi – Nagyvárad 44.II.9) către „Domnişoara Maria Costin Kolozsvár, Manastor nr.51”

De fapt acesta este drumul sigur care duce la El. Dacă L-am iubi mai intens, toată calea ne-ar părea atât de uşoară şi am suspina să-i dăm de capăt ca să-L întâlnim pe Domnul şi Dumnezeul nostru. Ucenicia iubirii se face atât de pe'ndelete şi sinceritatea dragostei noastre faţă de El o mărturisim atât de greu, numai prin jertfele noastre. Singura dovadă pentru iubire este suferinţa, acceptarea interioară a relelor ca un dar şi impunerea mortificaţiei ca o mărturisire că Îl avem drag.

Cu fiecare zi de suferinţă primită cu răbdare, sau luptând s'o primim cu răbdare, tronul fericirii noastre se tot înfrumuseţează şi înalţă, iar inima noastră se apropie tot mai mult de aceea a lui Isus.

Să vezi numai, de pe braţele Crucii vei sări direct în braţele Părintelui Ceresc.

Amână-ţi nerăbdarea pentru mai târziu… şi învaţă să râzi, să râzi de necazuri fiind că orice durere ne dezbracă de ceva trecător ca să ne îmbrace în haina de nuntă cu care să ne prezentăm în faţa Părintelui.

Ce lucru ridicol să ne temem să ne dezbrăcăm de zdrenţe ca să luăm haina împărătească, fiind că ne este frig dezbrăcându-ne şi îmbrăcându-ne! Atunci se pune Isus pe lucru şi ca o măicuţă dulce ne face El însuşi

toiletta pentru veşnicie: ne dezbracă prin necazuri şi dureri şi prigoane de egoismul nostru, de trupul nostru, de gusturile noastre, de dorinţele noastre muritoare şi ne cere colaborarea ca să ne îmbrăcăm prin harul său în haina ospăţului veşnic.

Îţi mulţumesc nespus pentru minunatul cadou de Sf. Ioan. Cât eşti de bună, copila mea, şi cât e de bun Isus Domnul că m'a făcut să Te întâlnesc înnecată în aurul suferinţei!

Cere zilnic Mântuitorului: „Isuse, fă să te cunosc şi să te iubesc; fă-mă să înţeleg şi să iubesc taina Crucii mele în aceea a Crucii tale. Dă-mi încredere în tine şi mă binecuvântează cu îndelung-răbdarea sfintelor tale Patimi, ca să plineşti în mine, umil mădular al Trupului tău mistic, ceea ce e de lipsă Patimilor tale preasfinte. Amin”.

Curaj, răbdare, încredere, tot pentru câte 24 ore.

- Arhierească binecuvântare +Episcop Ioan Suciu

9

Oradea, 10.IV.944[10]

Domnişoară Maria,

Copila mea în Domnul Isus,

Deşi împiedecat să scriu din pricina atâtor ocupaţii şi plecări din Oradea, totuşi în fiecare zi v'am avut în rugăciune şi am cugetat înaintea Domnului la D-voastre. V'am furat din rugăciuni, v'am furat din suferinţe şi din meritul lor pentru munca mea apostolicească. Poate nu bănuiţi aceasta, eu însă mă făceam un mic pungaş al vredniciilor suferinţelor d-Voastre, pentru intenţiunile de mult împărtăşite.

Acolo în odăiţa mică de pe Mănăştur, Maria trăieşte în mic icoana întregei omeniri. Suferinţa îi este tradusă acum în omenime: neamuri, popoare şi ţări sunt pironite în neputinţă.

Această icoană a capului lui Isus răstignit este icoana pe care o trăieşti. Membre pironite în nemişcare, frunte strânsă în coroană de spini, faţă ocărâtă, ochi şi buze care suspină după ceruri, după bucuriile de sus, după ajutorul lui Dumnezeu, aşa te areţi în căscioara în care te-am cercetat în toamna anului 1943.

---

[10] În plic expediat din Oradea (timbrat de poşta maghiară cu 30 forinţi – Nagyvárad 44.IV.12) către „Domnişoara Maria Costin Kolozsvár, Manastor nr.51”

Priveşte cu credinţă această icoană, precum şi alte asemănătoare şi rosteşte din adâncul sufletului:

„Cred, Doamne, că suferinţele tale au răscumpărat lumea şi mi-au dat şi mie putinţa de-a intra în Fericirea fără de capăt.

„Cred că suferinţele noastre pot să fie un mare dar prin care luăm parte la mântuirea lumii.

„Cred că ne sunt numărate toate lacrimile, toate rănile, toate luptele noastre lăuntrice spre a fi răsplătite de Tine.

„Cred că cu atâta îţi semănăm mai mult, cu cât suferim alături de Tine mai mult.

„Cred că suferinţa mea mare este semnul că Dumnezeu m-a sigilat cu foc să nu ne osândească împreună cu lumea cea tăvălită în noroi.

„Cred că suferinţele mele creştine alină Inima vătămată a Domnului şi răscumpără suflete, pe care, poate nu le ştiu.

„Cred că pe patul meu de suferinţă pot să fiu folositoare lumii, Bisericii şi sufletelor ca cel mai sfânt misionar al creştinătăţii.

„Cred că cel mai mare lucru pe pământ şi'n ceruri l'a făcut Isus când pe Cruce ţântuit nu mai putea face nimic. Tot aşa cred că pironită de neputinţă şi încălzită de iubire eu pot face

mai mult decât cel mai mare ministru, soldat sau muncitor.

Cred că drumul sigur al mântuirii e drumul Crucii. Şi nimic nu-i atât de aproape de cer şi înviere ca Golgota.

„Cred că durerea creştină e trecătoare, dar cred că-i veşnic preţul ei şi veşnică-i răsplata.

„Cred că durerile de faţă nu se pot asemăna cu bucuriile rezervate celor ce rabdă până la capăt.

„Cred în învierea celor ce au pătimit şi murit cu Isus.

„Cred în fericirea veşnică şi Împărăţia Celui Răstignit, a tuturor celor răstigniţi aici pe pământ.

Amin ”.

Iată câteva gânduri ce cu drag ţi le dăruiesc pentru aceste zile. Rănile Domnului să te învioreze. Nu mă uita în rugăciuni.

Arhierească binecuvântare +Episcop Ioan Suciu

(Fără dată)

Preasfinţite şi bunule Părinte,

Citesc şi recitesc scrisoarea ce-aţi binevoit a-mi trimite de Paşti şi pe care am primit-o tocmai în vinerea patimilor Domnului.

Am impresia că dacă lipsea ea lipseau şi din sufletul meu toate mângâierile, şi sărbătorile Învierii poate pentru mine erau ale morţii. Vă mulţumesc din tot sufletul pentru cuvintele de învăţătură şi de îmbărbătare.

Actele de credinţă ce mi-aţi schiţat în epistolă le-am recitat zilnic şi mi-a dat multă tărie sufletească mie celei care sunt atât de slabă. M'am simţit nu ştiu cum să spun pare că măgulită că aţi găsit şi în mine ceva vrednic de a fi „furat” şi folosit pentru mare lucru sfânt şi Dumnezeesc pe care-l lucrează un Vlădică.

Înălţimea pe care sunt aşezată din partea Preasfinţiei Voastre încă nu o prea pot pricepe, de lumea mea sunt socotită ca o lepădătură şi ca ceva ce nu este vrednic de nici un preţ, şi este numai prilej de necaz pentru alţii. De aceea încă odată Vă mulţumesc din inimă pentru tot binele ce mi-aţi făcut şi pentru toate pentru toate.

Dacă aşa socotiţi suferinţele şi rugile mele Vi le dau bucuros toate, toate ca să nu fie furt ci danie căci vreau să ofer totul la gândul Preasfinţiei Voastre.

Mă rog şi mă voi ruga pentru Bunul meu Părinte Episcop.

Sărut sfânta Dreaptă
umilă şi recunoscătoare fică.
Maria Costin

11

Oradea, 4.V.944[11]

Domnişoară Maria,

Copila mea în Domnul Isus,

Iată-mă la aceeaşi oră, ca odinioară, înainte de 23, când voi merge în capelă să priveghez cu Domnul meu o oră, pe o scurtă durată a agoniei Lui în grădina Măslinilor.

Când ţi-am citit cuvântul din scrisoare că cei din jur te socot o lăpădătură, bună la nimic, m'am gândit că tocmai acesta este cuvântul de care se foloseşte Sf. Apostol Pavel, însă aplicându-l la toţi creştinii, fără excepţie. Numai cine nu ia în socoteală sufletul, rostul Crucii lui Isus, lumea cea „nevăzută", meritele răbdării, ale suferinţei, judecata dumnezeiască, ispăşirea păcatelor şi altele, numai acela poate să rostească astfel de cuvinte. În faţa unui păgân toţi creştinii buni sunt lăpădătură. Dacă priveşti cu ochi „păgâni", necreştini pe cel ce zace în neputinţe, atunci sigur că nu înţelegi de ce trebuie să mai dea de lucru altora.

Îţi aminteşti că Isus încă a stat pironit pe Cruce în aşa fel că nu-şi putea mişca nici mâinile, nici picioarele. Şi ce ziceau Fariseii şi

---

[11] În plic expediat din Oradea (timbrat de poşta maghiară cu 30 forinţi – Nagyvárad 44.V.6) către „Domnişoara Maria Costin Kolozsvár, Manastor nr.51"

necredincioşii? „Coboare de pe Cruce…”. Dar Isus nu a coborât, trebuia să ajungă în mormânt şi de-acolo să se ridice înviind. Aşa îţi strigă şi ţie, să sfârşeşti odată. Dar Isus cât a stat „lăpădătură”, „vierme nu om” pe lemnul blestemat, ne-a deschis cerul, ne-a împăcat cu Dumnezeu, ne-a dat nădejdi de fericire. Fiecare om de pe Crucea neputinţei lui, alături de Isus, îşi deschide calea şi titlul la fericirea veşnică. Nu te coborî de pe Crucea ta, orice ţi s'ar spune şi oricine te-ar îndemna. Este ispita Celui Rău care vrea să-ţi pierzi vrednicia fugind de Cruce, iar dacă nu te poţi despărţi de ea, să-ţi curmi viaţa şi cu ea Crucea mântuitoare, dând de crucea cea osânditoare, de care a dat şi tâlharul cel răstignit de-a stânga lui Isus.

Nu, copila mea, să nu asculţi şoaptele Ispititorilor, ci roagă pe Isus să te coboare El de pe Cruce când o vrea El, aşa cum El însuşi s-a rugat în Ghetsemani să treacă paharul, însă după voia lui Dumnezeu, nu după voia sa omenească dacă ar fi lăsată în voia glasurilor simţirii noastre care se răzvrătesc la vederea oricărei Cruci.

Sfântul Ioan Gură de Aur exilat în Armenia, între munţi scrie la Constantinopol unei evlavioase femei cu numele Olimpia, pe la anul 407, acum mai mult de 1500 de ani. Femeia

cucernică se plângea că este silită să stea în cameră, să zacă bolnavă, să nu facă nimic cât e ziua de mare. Atunci sfântul Patriarh îi scrie: ”Nu cumva să crezi că rămânând acasă, legată de pat, duci o viaţă fără de folos şi leneşe. Durerile din casă ţin locul acelora cu care au fost chinuiţi martirii…”.

Ştii, fiecare durere sufletească şi trupească ce te frământă şi mistuie este o monedă aşezată în banca cerului. Cu fiecare durere răbdată cu credinţă dobândeşti un drept de proprietate – un lot - la Paradisul fericirii fără de capăt.

Dacă Isus alese calea durerii pentru a ne mântui şi câştiga dreptul la rai, însemnă că mai scumpă decât aurul este orice suferinţă.

Vezi, eu ţi-am cerut diamante şi în bunătatea ei Maria îmi dăruieşte din ele. Mulţumesc!

Roagă-te şi pentru un frate de-al meu.

Arhierească şi părintească binecuvântare

+Episcop Ioan Suciu

12

(Fără dată)

Preasfinţite şi Bunule Părinte, Vă rog foarte să mă iertaţi, că îndrăznesc să Vă descoper o situaţie nouă din suferinţele mele.

La Preasfinţia Voastră întotdeauna am găsit uşorare şi tărie sufletească.

Iată de ce este vorba. Pentru ca să-i scap pe părinţi de greutatea de-a mă purta pe braţe în adăpost în caz de alarmă aeriană ne-am făcut rost de o locuinţă la pădure cale de 1,1/2 oră pe jos dela oraş.

Această propunere a părinţilor am aprobat-o în credinţa că departe de zgomotul oraşului mă voi ruga mai mult. Doream şi eu citind vieţile Sfinţilor să trăiesc câtva timp măcar, departe de lume şi să gust din bucuriile sufleteşti ale celor ce au trăit pentru Dumnezeu în singurătate. Dar ce mi se întâmplă chear contrar dorinţelor mele.

Aici mă aflu mai bine de-o lună, pe la început vreo 2-3 săptămâni nu puteam să mă rog şi nici citi măcar eram aşa de neconcentrată şi nenulţumită, mă gândeam că şi aici la pădure în mijlocu naturii e bine şi frumos dar numai pentru cei ce pot umbla.

Toată ziua stau în marginea pădurii şi prefer să mă ploaie şi nu-i cer mamei să mă ducă în casă pentru a o scuti şi aici să mă tot poarte în braţe.

Într-o zi a plouat cu grindină şi astfel am stat sub ploaie timp de 1 oră.

NR: Nesemnată şi neterminată, în caiet. Că a fost completată şi trimisă rezultă din scrisoarea Episcopului din 3.VIII.944 în care se referă la „ploaia rece amestecată cu grindină”

13

Oradea, 3.VIII.944[12]

Copila mea,

Nu poţi să-ţi închipui cât de mult am regretat în 14 Iulie, trecând prin Cluj şi voind să te cercetez, mi s'a spus: Dş Maria Costin este la pădure, undeva, nu este acasă. Şi am plecat aşa fără să fi putut avea bucuria să-ţi fac o bucurie. De atunci nu am putut să-ţi aflu adresa. Acum scriu pe vechea adresă, acasă, poate vom avea noroc.

Bine mi-ai spus odată că suferinţele sufleteşti sunt mult mai apăsătoare decât cele trupeşti. Până ce nu gustăm pe celea sufleteşti nu ştim ce este suferinţa omenească. Iar din cele sufleteşti, neputinţa de-a sta în vorbă cu Dumnezeu este între cele mai dureroase; asta este ca şi când ţi-e sete şi ai vrea să beai şi nu poţi, sau când ai vrea să-ţi deschizi ochii şi nu ţi se dezlipesc genele deolaltă. Cunosc un tânăr care îmi spunea că în închisoare se simţea mai bine şi s'a rugat mult mai bine ca atunci când a ajuns liber. Ce face pe om să se roage bine? Mia întâi: reculegerea, iar reculegerea ne-o

---

[12] În plic expediat din Oradea (timbrat de poşta maghiară cu 30 forinţi – Nagyvárad 44.VIII.4) către „Domnişoara Maria Costin Kolozsvár, Manastor nr.51”

ajută şi împrejurările de loc, de timp şi de sănătate. În al doilea rând ne ajută să ne rugăm şi puterea de-a face linişte în suflet, de-a nu fi agitaţi.

Să nu crezi niciodată că rugăciunea bună este aceea care e bine simţită. Nu, ci aceea pe care o facem cu intenţia de-a ne întreţinea cu Dumnezeu, de-a cere şi de-a-L preamări, chiar dacă nu simţim nimic. O „Născătoare de Dumnezeu" rostită cu inimă curată în vreme de uscăciune sufletească, când nu numai că nu simţim nimic, dar chiar pare că ceva din noi se împotriveşte, este mai scumpă, mai preţioasă înaintea lui Dumnezeu, decât un Rozar întreg rostit în mijlocul unor dulceţuri şi încântări mari sufleteşti.

De câte ori îţi dai seama că îţi fuge mintea şi nu te poţi concentra, zi încetişor silabisind aproape rugăciunea, fără nervozitate şi agitaţie. Când ţi-a fugit atenţia şi observi adu-o încetişor ca pe un copil ştrengar care mereu fuge [după] fluturi şi mama iarăşi îl strigă şi-l ia de mână şi-l aduce lângă dânsa. Răbdare, răbdare şi cu tine însăţi!

Să nu te mai expui la încercări ca celea cu ploaia rece amestecată cu grindină!

Nu uita în rugăciuni menirea şi munca mea de Episcop. La sf. Liturghie te împreunez cu Isus care se jertfeşte pe altar, zilnic.

Arhierească binecuvântar+Episcop Ioan Suciu

14

Cluj 25-VIII-1944

Preasfinţite şi bunule Părinte.

Să fi perdut orice bun pe lumea asta nu mi-ar fi părut aşa de rău cum mi-a părut şi î-mi pare că am scăpat prileju de a Vă vedea.

De când aţi avut bunătatea şi bunăvoinţa să mă cercetaţi, încontinuu doream să ajung ziua să Vă ascult din nou graiul binecuvântat.

Scrisoarea ce aţi binevoit a-mi trimite şi care m'a mângâiat mult am primit-o acasă căci am venit dela pădure acum 2 săptămâni şi mai bine.

Dar şi acasă am avut şi am parte de ploi de vorbe mai rele decât grindina cu ploaie rece din pădure aşa că aş mai dori pe cea dintâi, decât pe aceasta din urmă. Ocările, blestemile ce mi se aduc zilnic şi la care am început a nu răspunde ci sufăr rabd şi plâng după indicaţiile şi învăţătura Preasfinţiei Voastre, îmi fac mai mult rău ca tulburările vremii.

Î-mi e mai grea cu mult situaţia, că î-mi e aici sora care nu mă prea poate suferi, şi ar vrea foarte mult ca eu să nu mai fiu şi complice cu mama îmi spun în faţă acest lucru care mă amăreşte mult.

Mi-a spus-o în ochi că nu va mai trata cu mine ca cu o bolnavă, fără ca şi cu un câine.

M'am împăcat şi cu situaţia aceasta.

Făgăduindu-Vă să mă rog cum pot mai bine pentru Preasfinţia Voastră,

Vă cerşesc binecuvântarea.

Sărut sf.Dreaptă. Maria Costin

15

Oradea, 31.VIII.944[13]

Copila mea,

Mâine este prima Vinere a lunei şi prima zi a noului an bisericesc, care începe cu 1 Septemvrie. Sunt înainte de ceasul de adoraţie obişnuit a-l face în noaptea aceasta în amintirea Agoniei lui Isus în grădina Ghetsemani. Cuget la o bună copilă de-a mea, care, după ce şi-a zis rugăciunile şi şi-a purtat crucea încă 24 de ore ale zilei, stă să se odihnească în pacea Domnului Isus, ca o altă Marie odinioară la picioarele Învăţătorului. Şti cine este?...

Ţi-am primit scrisoarea din 25.VIII.a.c. Înţeleg durerea ta şi mai cu seamă chinul să nu poţi fugi de propria-ţi suferinţă. Eşti nedespărţită de Crucea ta. Crucea este mirele

---

[13] În plic expediat din Oradea (timbrat de poşta maghiară cu 30 forinţi – Nagyvárad 44.IX.1) către „Domnişoara Maria Costin Kolozsvár, Manastor nr.51”

trupului tău prin credinţă, cum era sărăcia mireasa sf. Francisc de Assisi. Nu pot decât să admir tăria ta şi să-ţi invidiez nemăsuratele daruri pe care Isus le-a legat de Crucea prin care ţi le şi trimite. Ştii, Crucea ta este ca o căruţă de la nunţi, plină cu zestrea pe care mireasa o duce la casa Mirelui; duci prin ea frumoasa ta zestre pentru veşnicie. O cruce mare şi grea arată o căruţă plină-vârf cu bogăţii sufleteşti. O cruce grea arată un suflet iubit de Mirele cel veşnic; o Cruce mare arată un suflet mare.

Ai un alineat atât de frumos în scrisoare, acela în care îmi spui că taci sub grindina de ocări şi blesteme. Şi Isus tăcea când era scuipat şi pălmuit. Odată sf. Gertruda a zis Mântuitorului: Aş vrea să-Ţi fac un cadou. Spune-mi ce să-Ţi dau? Isus i-a răspuns: Fii mai răbdurie, căci ea era stareţă a unei mănăstiri de maici. Răbdarea ne alătură patimilor Domnului Isus, ne face părtaşi suferinţelor Sale şi meritelor mari care au ieşit dintr'ânsele. Prin răbdare în suferinţe şi batjocuri, prin răbdarea smerită pentru ispăşirea păcatelor noastre şi a lumii, nu numai că îmblânzim dreptatea lui Dumnezeu, ca să ne curăţim sufletele, ci ne şi cuminecăm cu Patimile sfinte ale Răscumpărătorului nostru.

Când eşti umilită, nu cugeta la acela care te chinuieşte, ci la Isus care este alături de tine şi-ţi ajută să-ţi porţi Crucea, căci aşa se cade să pătimim ca să intrăm întru „Împărăţia cerurilor”. Asta-i calea sigură, după ce a intrat păcatul în lume. - Îţi trimit această iconiţă pentru sora ta. Curaj! Fii veselă în Isus şi sfânta Fecioară!
Arhierească binecuvântare +Episcop Ioan Suciu

N.R.: În acelaşi plic - o ilustrată alb-negru 9/14 cm, Capul lui Isus încununat cu spini, sub care Episcopul a scris: „Amin, zic ţie, astăzi vei fi cu Mine în rai”.

16

Oradea, 12.XII.944[14]

Domnişoară Maria,

Vezi că nici în scris nu-mi uit de D-ta, pe lângă rugăciunea zilnică pe care o înalţ către Domnul Isus pentru sufletul şi întreaga viaţă a dumitale.

Vouă, celor bolnavi, datorăm multă grijă şi multă atenţie. Şi asta nu din amăgire sau ştiu eu ce minciună cuviincioasă, ci din dragoste faţă

[14] În plic expediat din Oradea (timbrat de poşta maghiară cu 30 forinţi – Nagyvárad 44.XII.17) către „Domnişoara Maria Costin Kolozsvár, Manastor nr.51”

de sufletul vostru nemuritor întemniţat într-un trup neascultător.

Mulţi oameni îşi măsoară viaţa cu bucurii şi plăceri, şi le pare scurtă la nebunie. Isus şi-a măsurat viaţa cu durerea. Şi până nu a plinit menirea suferinţei Lui pe pământ nu a zis: ”Părinte, în mâinile Tale îmi dau sufletul Meu”, ceea ce este una cu a muri, căci moartea noastră creştină este un salt în braţele Tatălui ceresc.

Viaţa dumitale e măsurată pe ceasul Vinerii Mari. Aşa cum Apostolii lui Isus nu i-au priceput Patimile, ci s'au smintit de ele, judecând prea omeneşte, aşa nu înţelegi patimile vieţii tale, încă, sau poate pe deplin.

Dar Dumnezeu săvârşeşte o mântuire prin suferinţă, una atât de măreaţă că nici nu ne-o putem închipui. Când vei primi starea d-tale, cu durerile şi nemişcarea ei, cu gândul că ceea ce Dumnezeu face, pentru ceva sfânt şi ales face, şi-ţi alături suferinţele de acelea a lui Isus, atunci vei fi ca un pârâu binecuvântat care face să înverzească totul alături de el.. Cu durerile tale vei fi mama multor suflete, pe care nu le vei cunoaşte decât în cerul bunului Isus, poate pe unele chiar de-aici de pe pământ.

Cu ocazia praznicelor mai mari, mai mari sunt darurile Domnului. De sfântul Crăciun rugaţi pe

Cel Preabun şi Preamilostiv să vă dea harul unei tot mai însufleţite credinţe care vă va purta pe braţe viaţa înlemnită în suferinţă.

Nu Vă uitaţi de mine în suferinţele d-tale, nu uita sufletele şi neamul nostru. Năzuieşte să fii răstignită de-a dreapta Crucii lui Isus, ca să fii aflată vrednică de cuvântul: ”Amin, zic ţie, astăzi vei fi cu mine în rai”.

Crăciun mai vesel.

Arhierească binecuvântare, +Episcop Ioan Suciu

17

Cluj 20-I-1945

Preasfinţite şi Bunule Părinte

Într'adevăr bunătatea lui Dumnezeu o întâlnim la tot pasul. Pentru mine s'a arătat în aceste zile în scrisoarea Preasfinţiei Voastre.

Iată cum. Am avut mult de îndurat. Am suferit mult. Bătaie peste faţă, scuipări, ocări, blesteme.

Le-am suferit cu răbdare când mi s'au aplicat, dar după ce a trecut durerea fizică a izbucnit în mine durerea sufletească, am perdut toată răbdarea.

Tocmai când zămisleam gânduri desperate î-mi vine scrisoarea Preasfinţiei Voastre, mă opreşte de pe povârniş, mă ţine să nu mă cufund.

M'am bucurat mult de ea căci mi-a fost scăparea, dar sub impresia durerii, nu ştiu cum parcă şi

regretam sosirea ei că mă împiedica dela gândurile negre.

M'am regăsit şi mulţumesc lui Dumnezeu şi Preasfinţiei Voastre.

Pentru Preasfinţia Voastră mă rog cu plăcere şi îmi aduc aminte totdeauna. Şi anul acesta am făcut o spovedanie şi cuminecare la intenţia Preasfinţiei Voastre de sf. Ioan. Vă rog şi doresc ca să oferiţi Preasfinţia Voastră, suferinţele mele, Domnului la gândurile şi intenţiunile Preasfinţiei Voastre.

Eu o fac cu toată inima.

Vă mulţumesc Preasfinţite de rugăciuni, de scrisori, de binecuvântări şi de toate.

Sărut sf. Dreaptă
umilă şi recunoscătoare fică,
Maria Costin

18

Oradea, 20.III.945[15]

Copila mea,

Priveam pe geam. Oamenii lucrau la grădini, scormoneau pământul şi scoteau de sub muşuroi trandafirul acoperit din toamnă… Văd prea bine: rădăcinile şi sămânţa nu fac nici un bine dacă nu stau sub pământ, iar pământul trebuie să fie rănit ca să aducă roadă. Fiecare brazdă, fiecare lovitură de sapă este o rană a

[15] În plic trimis din Oradea „Prin bunăvoinţă”către „Stim. Domnişoară Maria Costin Kolozsvár, Manastor nr.51”

pământului, în care aşezăm o sămânţă sau o rădăcină. Şi atunci când altoim trebuie să rănim pomul…

Oare nu trebuie să fim şi noi munciţi de durere şi nenorocire ca Domnul Dumnezeu să poată aşeza în durerile noastre aceste brazde ale fiinţei, sămânţa care aduce roade în veşnicie? Durerea este plugul care scormoneşte pământul fiinţei noastre, iar eu vin, pentru tine, ca alţii încă, să aruncăm acolo sămânţa Cuvântului Dumnezeiesc. Tu eşti uneori o rană mare, plină de seminţe roditoare pentru veşnicie. Crede aceasta! Este adevărat că vin paserile cerului să fure seminţele, că unele din ele dau de piatra din inima noastră, iar altele de spinii grijilor şi-a lipsei de lumina credinţei, iar altele, fără pământ sunt uscate de văpaia patimilor din noi…

Dar tu, copila mea, ţine câte numai poţi în suflet din cuvintele-seminţe, care au fost aşezate în ranele tale.

Ce crezi, pentru ce creştinătatea prăznuieşte atât de frumos Suferinţele Domnului Isus? Tocmai pentru că au într'ânsele darul de-a ne da nouă viaţa veşnică. În nimic nu ne putem face atât de asemănători cu Isus, ca în suferinţă. Nu ne putem naşte cum s'a născut El, nu putem face minuni cum a făcut Mântuitorul,

nu putem predica cum a predicat El, însă ceva putem face ce a făcut El: să suferim. Ba putem spune că El a venit pe pământ să îmbrace ceea ce nu putea îmbrăca în ceruri: haina durerilor noastre.

Şi atunci, să aţintim ochii asupra Lui: dacă El a fost pălmuit, dacă a fost scuipat, dacă a fost îmbrâncit şi biciuit, dacă a fost încununat cu spini şi ocări, să fim noi mai simţitori decât El?

Te asemenei atât de mult cu Isus în exteriorul suferinţelor tale şi nemişcare ca El pe Cruce, şi palme ca El şi cuvinte de blestem şi altele încă. Fă ca şi în interior să te asemenea Lui. Aceasta este de mai mare importanţă. Aici este tot preţul suferinţelor. Vezi bine că nu ţi s'a dat să poţi fi fără suferinţă. Însă poţi să alegi între suferinţa nenorocită, blestemată, şi suferinţa care mântuieşte.

De când, acum doi ani, am cunoscut suferinţele tale, măr rog pentru tine şi-ţi cer rugăciuni. Suferinţa rodeşte când cade asupra ei ploaia binefăcătoare a rugăciunii; şi atunci când primind'o cu bună voie o oferi Domnului întru răbdare şi încredere.

Cugetă la anii suferinţei, care au trecut, deodată cu tinereţea. Ce Vinere Mare! Dar încă nu a apus soarele peste ea. Aşa vor trece şi anii care, poate, vor urma. Dar să treacă fără

răzvrătire, fără murmur, doar ca un plânset mut de fiică chinuită spre Tatăl ei ceresc: „Să treacă paharul, dar nu cum eu voiesc, ci cum Tu voieşti, Părinte”.

O, dacă am putea numai bănui marea de bucurie şi fericire care a venit pe pământ şi dincolo mai cu seamă, prin Patimile Mântuitorului Isus! Prin suferinţele tale, purtate întru răbdare şi tăcere îţi vei ţese o fericire fără de margini.

Te roagă pentru Neamul şi Ţara Românească.

Arhierească binecuvântare,

+Episcop Ioan Suciu

19

Cluj 2-VI-1945

Preasfinţite şi Bunule Părinte.

Simţesc că am lipsă să-mi mai descarc sufletul de aceea mă iertaţi că vin din nou cu scrisul meu.

Am prea multe de suferit tocmai din partea celor ce mă înconjoară ai celor mai aproape ai mei. Se folosesc de neputinţa mea şi mă chinuiesc de î-mi pierd orice răbdare.

În vremea din urmă am fost deadreptul şi de multe ori aşa de revoltată încât m'am gândit serios să caut vreun mijloc de scăpare să ies dintre ei. Vă mărturisesc nu-i mai pot suferi, urăsc faptele şi

vorbele ce le am de îndurat zilnic şi aş vrea să fiu despărţită de ei, măcar sunt părinţi şi soră.
Am scris la două mănăstiri de maice din jud Prahova, Suzana şi Zamfira în nădejdea că doar m'ar primi acolo. Sunt în aşteptarea răspunsului. Într'alte locuri nu am ştiut să mă adresez. Pe la noi pe aici mai aproape nu ştiu aşa ceva, unde aş putea încerca.

Catolicii apuseni cred că au şi institute de acestea. Atât de mult m'am mângâiat prin scrisorile Preasfinţiei Voastre şi mi-au dat atâta putere, dar acum răul s'a înteţit într'o formă nouă şi mai greu de suportat.

Am ajuns în situaţie de mi-e urât de tot ce mă înconjoară, şi mi-ar plăcea să fiu undeva departe departe de lume să nu mai am de lucru cu nimeni.

Ceva interesant am observat că tocmai în acele momente sau zile, pe care mi le-am ales să le dedic deosebit lui Dumnezeu, mi se îngrămădesc răutăţile din partea a lor mei. Vinerile în care să mă împărtăşesc, sfârşitul novenelor începute, sunt cele mai asaltate, ca să nu le pot duce la bun sfârşit, cu pace şi mângâiere sufletească, ci cu lacrimi şi cu suflet revoltat şi stingherit.

Cu ajutorul lui Dumnezeu şi datorită sfaturilor bune ale Preasfinţiei Voastre, boala ce o am de 24 ani o port cu resemnare şi nu este uşoară în raport cu necazul ce-mi pricinuiesc ai mei prin tratamentul ce mi-l dau.

Sfârşesc cerându-Vă binecuvântarea, şi rugându-mă cum zilnic o fac la gândul Preasfinţiei Voastre şi pentru sufletul de Episcop.

Sărut sfânta Dreaptă
Maria Costin

20

Cluj 3.V.1946

Preasfinţite şi Bunule Părinte

Folosesc prilegiu ce mi se îmbie, ca să Vă exprim cele mai calde sentimente de mulţumită şi gratitudine, întâi pentrucă m'aţi căutat şi aceasta pentru mine a fost un mare bine sufletesc. Am luat noi puteri şi am reînceput lupta cu cel rău, pe care eram hotârâtă să o abandonez şi să mă dau cu răii.
Nu ştiu cât voi fi de statornică? În locul al doilea Vă mulţumesc foarte mult pentru „Rănile Domnlui" şi pentru Almanah, care îmi vor fi noi prieteni şi ajutători în lupta la care sunt angajată şi pe care acum o port cu puterea pe care mi-o dă nădejdea, că doar - doar se va împlini chiar şi într'un viitor mai îndepărtat gându-mi pe care aţi binevoit a-l lua sub graţioasa grijă părintească de a fi eventual aşezată sub îngrijirea acelora care şi-au luat angajamentul de-a trăi şi a face totul numai din iubire pentru Isus,

Sărut sf. Dreaptă
Maria Costin

Excelenţei Sale Dr.Ioan Suciu Episcop Oradea Mare

21

Copila mea[16]

Tot aştept, de pe o zi pe alta, un răspuns de la Maicile din Cluj. Mai zilele trecute mi-au scris că aşteaptă sosirea acasă a Maicii Superioare pentru a-mi da un răspuns. Eu însă nu mai am răbdare -şi asta de mult-şi vreau să mai stau în vorbă cu tine, mai cu seamă să te rog de unele lucruri care se ţin de înalta profesiune ce ţi-a încredinţat bunul Dumnezeu.

În ultima vizită ce ţi-am făcut, mă întrebai de ce Dumnezeu te încearcă atâta, din ce motive, când nu ai pe conştiinţă răutăţi mai mari decât a multor oameni sănătoşi. Am încercat să-ţi spun pe scurt că suferinţele au şi o menire socială, ca averea, ca proprietatea, ca însuşirile sufleteşti. Prin durere plătim o imensă datorie faţă de dreptatea divină. Plătind nu ne sărăcim, ci dimpotrivă ne şi îmbogăţim.. Isus, care a suferit pentru noi, şi-a ales o legiune de răstigniţi care să colaboreze cu El la opera mântuirii prin suferinţă. De când Isus a făcut din suferinţă nu numai o pedeapsă ispăşitoare, ci şi una răscumpărătoare, durerea celor

---

[16] În plic expediat din Oradea (timbrat de poşta ROMANIA cu 300 LEI , ORADEA 25 MAI 46) către „Domnişoara Maria Costin Cluj str.Mănăştur nr.51”

cucernici este o micşorare în lume a pedepselor care ar trebui să cadă peste ea, sau să cadă fără de nici un rost pentru mulţi, sau să cadă spre pierzania multora.

Ei bine, copila mea, eu am convingerea că bunul Mântuitor a făcut să ne întâlnim, ca eu să te învăţ şi acest adevăr şi să mă rog şi [să] sufăr pentru sufletul tău, iar tu să pătimeşti rugându-te pentru sufletul preoţiei mele şi pentru apostolia mea de Episcop.

Pentru ce să suferim pentru alţii? Fiecare pentru el! – Când ne naştem de ce suferă mama? Când e război de ce mor în chinuri ostaşii pentru cei de acasă? Când îngrijeşti un bolnav de ce să suferă îngrijitorul? Etc… Noi toţi suntem legaţi cu nevăzute articulaţii unul de celălalt, mai mult în lumea nevăzută decât în cea văzută. Isus ne-a descoperit legătura prin rugăciune – suferinţă – viaţa harului sfinţitor, prin credinţă. Prin suferinţa ta devii o continuă mamă pentru suflete, pentru multe pe care nu le vei şti decât în veşnicie.

Toată viaţa mea este o oboseală pentru alţii, o cazană, o suferinţă.. Eu ştiu ce vrea bunul Mântuitor. Asta o vreau şi eu de la Tine: să suferi pentru alţii rugându-te.

Acum, Duminică, voi fi la Beiuş; între Ispas şi sf. Rusalii voi merge la Bucureşti pentru mai

multe conferinţe ce am să ţin tinerilor studenţi. Ţi le încredinţez rugilor şi suferinţelor tale. Însoţeşte-mă şi predică cu mine, de departe. Poate voi pleca cu avionul, poate cu maşina, poate cu trenul.

Mi-e dor să stau cu tine în vorbă, ca să-ţi spun mai pe larg şi mai cald decât în scris, vocaţiunea ce ţi-a dăruit Dumnezeul fericirii noastre.

De'ndată ce primesc un răspuns îţi voi scrie.

Arhierească binecuvântare

Oradea 23.V.946 +Episcop Ioan Suciu

22

Binecuvântare din Iaşi, unde m'ai însoţit cu vrednicia suferinţelor tale +Episcop Suciu 14.IX.946[17]

[17] Carte poştală ilustrată, Vedere generală cu Palatul Culturii, 4 timbre de 50 lei Poşta Română, IAŞI 15 SEP 46

23

Copila mea[18]

Am venit de la ora de închinare. E miez de noapte. El mi-a şoptit să vin să-ţi scriu, chiar acum la această oră târzie.

Preotul din Ars, sf. Ioan Vianney a fost întrebat care-i harul mai necesar spre mântuire?

- Harul Crucii, a răspuns sfântul.

Şi spune, nu eşti o privilegiată? Îţi pare doar că povara aurului pe care o porţi te copleşeşte.

În durerile lui Isus în Ghetsimani cred că a fost cruntă s i n g u r ă t a t e a. Şi-a dus ucenicii iubiţi cu El; a revenit la ei de mai multe ori şi i-a aflat dormind.

Singurătatea este convingerea că oamenii nu-ţi mai pot da nimic, nici chiar dezmierdarea unei mângâieri sau fâlfâirea unei nădejdi. Suntem singuri când apăsarea mizeriei noastre este mai simţită decât orice cuvânt de îmbărbătare. Când vezi deşertăciunea oricărei sforţări omeneşti de a-ţi veni în ajutor, când vezi că şi alţii

---

[18] În plic oficial EPISCOPIA ROMÂNĂ UNITĂ DE ORADEA, Stim. Domnişoare Maria Costin Cluj str.Mănăştur – 51, timbru poşta ROMÂNIA 300 lei.

deznădăjduiesc să te ajute, atunci eşti singură. Fericiţi suntem noi când ajungem să vedem că oamenii fără Isus nu sunt decât tot atâtea fragmente de pustiu ce apropiindu-ne de noi ne fac să înţelegem cât suntem de singuri fără Dumnezeu.

Cred că adeseori simţeşti povara singurătăţii. Mi-ai vorbit de aceasta, mai cu seamă când nu-ţi vine o prietenă, o cunoştinţă.

Să fii singur înseamnă să nu ai altă însoţire decât durerea. Această singurătate este iadul. Şi Isus în grădina Măslinilor, dormind ucenicii, ca să nu fie singur avu arătarea unui înger; iar pe Cruce când Tatăl L-a „părăsit”, de faţă a fost mama şi femeile evlavioase.

Rănile inimii şi-a trupului tău să fie ecoul rănilor lui Isus, ca să nu fii singură. Adică, în ce fel? Să le uneşti cu ale lui Isus, la aceleaşi intenţiuni, cu acelaşi gând cu care El le-a avut în fiinţa Sa omenească.

Când Dumnezeu îngăduie singurătatea omenească, vrea să căutăm pe Dumnezeu şi prietenia Sa. Cu El nu suntem niciodată singuri. Cu El suntem totdeauna în societate.

Singurătatea este sentimentul cel mai firesc al exilului nostru aici pe pământ, de aceea de câte ori îl avem trebuie să stârnim în suflet o sfântă nostalgie după Paradis. Pentru doi care se iubesc, toată lumea e formată numai din ei doi. Cerul nu e decât Isus. Când îl iubim atunci Paradisul este în noi.

Umple singurătatea ta cu suspine după Isus şi după Paradis – şi pentru sufletele care gem numai după noroi şi pământ. Oferă răbdarea în singurătate pentru acele suflete care deznădăjduiesc singure fără ca să poată alunga singurătatea. Sfinţeşte singurătatea ta cu a lui Isus în Ghetsemani bine răbdător împreunând'o.

Arhierească binecuvântare

Oradea, 3.X.946

+Episcop Ioan Suciu

24

Blaj 6.II.947[19]

Copila mea,

M'am întors de la obişnuita oră de adoraţie, de data aceasta petrecută în capela Mitropoliei din Blaj. Vreau să împlinesc o faptă de părintească iubire scriindu-ţi ca să pot îndulci niţel singurătatea ta de veche răstignită pe un pat şi un scaun de chin.

Mă opresc la deasa ta ispită de a-ţi curma zilele, de a sfârşi odată amarul. E sigur că diavolul nu mai cunoaşte altă uşă prin care să te împingă în Cetatea Veşnicului plâns, altfel te-ar plimba prin faţa multora, ca pe Isus în pustie, cu cel trei forme de ispită. Dar mai înseamnă că iei prea în serios această încercare disperată a diavolului.

Închipuieşte-ţi mai întâi de toate că viaţa pe care o duci şi suferinţele pe care le înduri nu sunt ale tale, ci ale unei alte persoane, dar mai cu seamă crede că sunt ale lui Isus în tine. Sunt chinuri pe care El în fiinţa Sa nu le putea îndura, fie că sunt semne de

---

[19] În plic expediat din Blaj (timbrat de poşta ROMANIA cu 300 LEI , BLAJ 8.II.47) „Domnişoarei Maria Costin Cluj str.Mănăştur nr.51”

slăbiciune din păcat, fie că sunt strâns legate de natura noastră păcătoasă. Şi cum nu vrea să rămână sărăcit de ele, El, omul durerilor, îşi alge anumite fiinţe privilegiate pe care le uneşte cu Patimile Sale răscumpărătoare. „Împrumută-mi trupul tău, să pătimesc în el”, spunea Isus unui suflet sfânt şi generos.

Şi te-a ales să suporţi arsura acestui gând care vine, revine, se'ntoarce sub altă formă, sub alt veşmânt, doar-doar te va zăpăci. E demn să sufere El aceasta prin tine, dar nu în El; e minunat că biruieşte în tine, mai mult decât ar izbândi în El.

Dară ce rost răscumpărător are?

Sunt oameni care se sinucid sufleteşte, sunt mulţi care rezistă la gândul sinuciderii sufleteşti pentru că le dai puterea rezistând la ispita sinuciderii trupeşti.

Eşti o mică sau mare bancă de credit pentru cei fără de putere sufletească, din care aceştia scot mereu meritele de-a nu se prăbuşi, pe care tu le-ai agonisit cu neîntreruptul chin al acelei ispite.

Maria, copila mea, numai sus în ceruri vei putea să ştii numărul şi diversitatea

sufletelor pe care le-ai mântuit de moartea veşnică prin lupta ta împotriva încercării de moarte violentă.

Caută şi-ţi fă suflet vesel, bună dispoziţie când eşti mâhnită. Râzi de diavol care crede că te are în mână atunci. Atârnă-te de Crucea lui Isus şi zi: ”Răscumpărătorule al meu, fie voia Ta, dar dă-mi suflete prin preoţia Episcopului tău Ioan şi-a Preoţilor tăi. Amin”.

Recurg la ruga ta însângerată pentru noua mea încredinţare, locţiitorul Metropolitului.

Binecuvântare

+Episcop Ioan

25

Cluj 18-III-947

Preasfinţite şi Preabunule Părinte,

Rândurile Preasfinţiei Voastre şi-au făcut datoria, m'au mângâiat într'adevăr mult şi au domolit chinul meu, dar lăsaţi-mă să Vă spun taina sufletului meu şi în scris.

Mă tem ba aş putea spune că sunt chiar convinsă, că tot acolo voi ajunge ca să schimb iadul de aici cu cel de dincolo, pentru că eu pe

deavolul acum nu-l văd decât în ai mei care mă înconjoară şi care îmi pricinuiesc, aţâţă şi [în]mulţesc chinurile clipă de clipă zi de zi. Când mă va părăsi prietena care o am cu mine în odaie şi care îmi este de nepreţuit ajutor, atunci nu-mi mai rămâne, decât să fac tot ce voi putea, ca să scap de deavolul care e cu mine. Nu ştiu dacă pe cel nevăzut îl voi vedea ori nu?

Nu înţeleg de ce trebuie să mai sufăr eu şi alţi bolnavi pentru mântuirea altor suflete, când Dumnezeu Mântuitorul a suferit pentru mântuirea tuturor sufletelor. Nu a fost doar destulă suferinţa Lui? Nu a fost destul de răscumpărătoare? Până când puterile mă vor ţinea să stăpânesc crucea vieţii, ofer „ruga mea însângerată”, expresia Preasfinţiei Voastre, o ofer întreagă pentru Locţiitorul Metropolitului, pentru că în cele mai mari chinuri în locul întâi mă gândesc la Excelenţa Voastră şi nu arareori î-mi zic dacă ar fi aici şi ar vedea groaznecele chinuri Părintele meu Episcop, apoi nu cred că m'ar mai opri să-mi iau viaţa.

În deosebi nu pot să-mi dobândesc respectul şi cinstirea părinţilor, căci sunt convinsă că ei sunt vinovaţi de suferinţele mele îndelungate nu zic că au intenţionat dar m'au neglijat şi apoi mă umplu de revoltă când îmi spun că eu nu merit nici o mâncare la zi pentru că nu lucrez, ca şi

când eu aş fi vinovată că nu pot lucra, şi îmi mai spun că pentru păcatele mele şi pentru răutatea mea mă pedepseşte Dumnezeu şi sunt vrednică de aceste pedepse şi încă de şi mai mare şi mai multă.. Adesea ori mă gândesc că oare ce păcate am făcut până la etatea de 12-13 ani ca să fiu aşa de pedepsită – o boală incurabilă, părinţi răi şi nedrepţi, surori lacome. Ei s'ar bucura mult dacă s'ar scăpa de mine. Dacă voi face să se scape de mine pe sufletul lor să fie…

Închei Preasfinţie, e adevărat cu suflet amărât şi îndoit, dar totuş mângâiat de scrisul Preasfinţiei Voastre, după care am avut azi mângâierea de a primi pe Isus din Sf.Taină, sărutându-Vă mâna şi mulţumindu-Vă din suflet şi din toată inima pentru tot ce aţi făcut şi faceţi pentru mine.

Sărut Sf.Dreaptă,
Maria Costin

Excelenţei Sale Dr.Ioan Suciu Episcop Blaj
Administrator Apostolic al Mitropoliei.

26

Nr.67/1947.P.[20]

Copila mea,

Între alergări, drumuri şi cazne gândul îmi zboară la tine, în rugă şi în afară de rugă, dar tot înaintea Domnului Isus.

Mereu am nevoie de suferinţa ta rugătoare. Ce aş face fără ea şi fără aceea a altor suflete? Poate că a mea nu ajunge. Unde este o mare suferinţă, pândeşte o mate rugăciune, dar mai cu seamă o mare iubire. Tu, copila mea, stai sub aceste aripi a căror pene aspre îţi intră în fragila şi simţitoarea ta carne.

Suferinţele lui Isus ajung cu prisosinţă pentru mântuirea noastră, ajung ca să potolească dreptatea divină, ajung ca să facă suferinţele noastre sfinte, nu numai pedepse. Suferinţele Lui ne-au dobândit să ne putem mântui prin suferinţele noastre creştineşte; ne-au dobândit să putem mântui pe alţii, sau mijloci haruri de

---

[20] În plic (expediat din Blaj, cu ştampila poştală BLAJ 28 IUN 947 şi în loc de timbru – Sigiliul cu icoana Sfintei Treimi şi inscripţia MITROPOLIA ROMÂNA UNITĂ DE ALBA IULIA ŞI FĂGĂRAŞ) adresat „Domnişoarei Maria Costin Cluj str. Mănăştur nr.51”

mântuire pentru alţii. Noi nu ne vom mântui fără voia noastră şi fără să muncim şi să luăm parte la răscumpărare. Ori, noi luăm parte la munca răscumpărării ispăşitoare prin suferinţa pioasă.

Când apostolii au arătat lui Isus pe bietul orb din naştere, l-au întrebat: „Doamne, cine a păcătuit; el sau părinţii lui…”. „Nici el, nici părinţii lui…ci ca să se arate mărirea lui Dumnezeu”. – Cred că nu eşti victima păcatelor tale. Ci să se arate mărirea lui Isus în tine, care înţelegi prin credinţă rostul ispăşitor al durerii, care rabzi cu ochii ţintă pe El, cu nădejdile în ceruri, unde nu-i nici suspin, nici lacrimă, nici urăciune omenească, nici prigoană şi răutate. Tu poţi să fii o perlă a lui Isus, căci harul său biruind în tine asupra naturii chinuite, arată că este mai presus de natură, că este autorul şi creatorul naturii.

Nu, copila mea, dacă te-aş vedea în cele mai groaznice suferinţe, nu aş zice: „curmă-ţi zilele” – ci: „înţeleg deznădejdea căci El nu ar fi de faţă”. În harul Său toate le putem învinge. Şi sfântul Pavel se plângea că viaţa îi era amară după atâta felurită suferinţă.

Totuşi, până i s'a tăiat capul, după ani de temniţă, a predicat pe Isus din lanţuri de unde se găsea. Şi veacurile au trecut peste această suferinţă, cum vor trece peste ale noastre de o clipă în faţa veşniciei.

Curaj! Răbdare! Rugăciune

Arhierească binecuvântate

Blaj 27.VI.947 +Episcop Ioan Suciu

27

Cluj 26-VII-1947

Preasfinţite şi Preabunule Părinte.

În situaţia în care mă aflu, după cum de-altfel ştie şi Preasfinţia Voastră, de cele mai multe ori singurii mei tovarăşi sunt gândurile care mă poartă pe aripi nevăzute, când spre înălţimele senine şi albastre ale nemărginirii, când spre prăpăstiile întunecoase şi fără fund ale nefiinţei, iar lupta care se dă atunci în sufletul meu, mă duce uneori până în pragul desnădejdii, mă face să uit de toţi şi toate şi atunci singura mea dorinţă este să nu mai fiu, să dispar. Şi cee-ce este mai curios, este felul în care se înlănţuiesc gândurile. Astfel, într'una din zilele trecute mă gândeam la viaţa de dincolo de mormânt şi nu-mi puteam închipui cum aş putea eu să fiu fericită acolo, dacă ai mei ar fi cu mine şi acolo, aşa citisem

într'o carte că şi dincolo de mormânt vom fi tot împreună.

Îmi dau seama că totuş este o luptă grea aceea care se dă în sufletul meu şi mă întreb uneori dacă voi mai putea oare vreodată să fiu şi eu împăcată sufleteşte cu necazurile şi suferinţele mele întotdeauna şi să mă mângâi cu gândul că atât durerile fizice cât şi cele sufleteşti pot să le consider ca venind dela D-zeu spre binele sufletului meu şi poate şi a altor suflete. Aceasta este dorinţa mea, cea mai mare dorinţă, pentru care mă rog să mi se şi împlinească. Aş vrea din tot sufletul să primesc acest har, de-a putea atribui lui D-zeu toate furtunile care se abat asupra mea, pentru ca astfel să le suport nu numai cu linişte ci chiar cu dragoste, pentru mai marea mărire a lui D-zeu şi pentru mântuirea noastră. Aş vrea să mă pot convinge pe mine însumi că aceasta este crucea mea, pe care trebuie să o port în schimbul fericirii care va să vie, de aceea în rugăciunile mele cer mereu acest lucru, ceia ce însă nu mă împiedecă de-a-mi aminti în aceste rugăciuni şi de dorinţa Preasfinţiei Voastre aşa că rugându-mă, la intenţia Înaltului meu Arhiereu, ofer totdeauna lui Isus toate bucuriile şi mai ales toate suferinţele mele. Facă Domnul în marea Lui bunătate ca aceste rugăciuni, în unire cu cele ale

creştinilor evlavioşi şi cu meritele sângelui vărsat din belşug pe drumul Calvarului de către Dumnezeu Mântuitor să aducă îmbelşugatele roade dorite de Excelenţa Voastră.

Ca încheiere, Vă rog Preasfinţite să binevoiţi a primi din partea mea expresia celor mai distinse sentimente, şi cerându-Vă binecuvântarea,

Sărut sf. Dreaptă.

Maria Costin

28

Nr.139/1947.P.[21]

Copila mea,

Deseori gândurile mele preoţeşti peregrinează spre patul suferinţelor tale unde în neputinţe porţi o inimă chinuită. Mă rog pentru tine, cum ştiu că te rogi şi suferi pentru misiunea mea de Episcop.

Viaţa de după moarte în fericirea lui Dumnezeu nu poate nici să fie visată de noi. Stările noastre sufleteşti de acolo în deosebi

---

[21] În plic (cu ştampila poştală de sosire CLUJ 28 OCT 947 şi în loc de timbru – Sigiliul cu icoana Sfintei Treimi şi inscripţia MITROPOLIA ROMÂNA UNITĂ DE ALBA IULIA ŞI FĂGĂRAŞ) adresat „ Stimatei Domnişoare Maria Costin Cluj str.Mănăştur nr.51”. Singura epistolă redactată la maşina de scris; restul sunt olografe.

acelea ale simţirii n'au aerul şi faţa celor de aici de pe pământ.

Ai vrea harul să atribui lui Dumnezeu toate furtunile care se abat asupra ta. Să ştii că Dumnezeu nu chinue pe nimeni, dar permite cu măsură şi cu scopuri de nesfârşită iubire să ploaie durerea peste noi, ca o consecinţă a libertăţii omului şi a naturii lui păcătoase. Dumnezeu are ochii asupra celor ce suferă, căci vede acolo şi suferinţele omeneşti ale Fiului Său. Cugetă, că durerile lui Isus, vinderea lui, biciuirea, au fost săvârşite de oameni dar cu îngăduinţa lui Dumnezeu pentru scopurile mari ale Răscumpărării. Aseamănă-ţi starea ta, îndelunga ta Vinere Mare cu adânca Vinere Mare a lui Isus; ca să înţelegi că deşi de la oameni, suferinţele tale nu-s streine de inima lui Dumnezeu şi de adâncile lui planuri de iubire, cum nu au fost streine ale lui Isus Însuşi.

În chinul tău poţi să devii Preoteasa Crucii, căci soţie văd că eşti, fiind trupul tău unit cu ea fără să poţi face divorţ. Consimte şi te învoieşte ca mireasa să fie perfectă şi căsătoria cu Sfânta Cruce deplină. Rodurile

acestei căsătorii sunt fiii mântuirii. Cugetă, că fiecare suferinţă şi zi de chin moral şi trupesc e o zi de naştere pentru un suflet pe care odată îl vei vedea. Consimte deci să fii Mamă în căsătorie cu Crucea sfântă. Mă încred în darul lui Dumnezeu, lucrând în sufletul tău. Te roagă pentru misiunea mea.
Arhierească binecuvântare !

Blaj, 26.X.1947
+Ioan Suciu

29

Copila mea,[22]

Azi suntem în penultima zi, ba chiar ultima într'un anumit sens a Săptămânei Mari, acest onomastic al durerii creştine. Îmi vine în minte fapta frumoasă a unei femei care a suferit mult, anume: îşi nota în carnet zilele mai însemnate din viaţă, şi astea erau zilele în care a suferit mult sau a contractat o

[22] În plic (cu ştampila poştală de sosire CLUJ 3 MAI 948 şi pe cele trei timbre vechi de câte 10 lei s-a aplicat o ştampilă care să acopere cu o linie din tuş negru coroana regală şi peste efigia Regelui Mihai s-au aplicat trei litere cu acelaşi tuş negru „R.P.R.”- Republica Populară Română) adresat „ Stimatei Domnişoare Maria Costin Cluj str. Mănăştur nr.51”. Se vede că norii negri ai epocii comuniste s-au abătut peste România!, prevestind îndolierea Bisericii şi a Neamului românesc.

boală. Îşi zicea: Iată zilele în care Dumnezeu este aproape de mine cu harul Său, fiind aproape cu Crucea Sa.

Pentru tine Săptămâna Mare nu are decât o zi prelungită, ziua de Vinerea Mare. Femeile nu pot să fie Preoţi, dar pot să stea cu Isus pe Cruce, pe Golgota. La piciorul Crucii lui Isus şi-au dat întâlnire mai multe Maria: Preacurata, Maria Salomea, Maria Magdalena… şi Maria Costin pentru ce să lipsească? Aceasta să fie ziua sărbătorii tale, pentru că este ziua în care Isus a aşezat un semn de atenţie asupra ta. Viaţa ta este ca un potir umplut nu cu vinul bucuriei, ci cu vinul durerii. Nu vărsa acest potir, lasă să ea lumea din el. Cum? Primind durerile, oferindu-le lui Dumnezeu ispăşire pentru păcatele lumii, preschimbi durerile în haruri pentru lume, în vrednicii şi drepturi la fericire în eternitate pentru tine.

Preacurata umblă pe pământul Ţării noastre căutând suflete care să se roage şi care să se jertfească, asemenea copiilor dela Fatima.

Aşează potirul vieţii tale în Mâinile Ei cele fără de prihană, ca să-l folosească după

bunul plac al Ei. Inima Ei neprihănită să-ţi fie refugiu, scut, bucurie şi dulce mângâiere când oamenii nu te iau în seamă.

Cugetă cum au tratat oamenii pe Fiul lui Dumnezeu! Cum s-a purtat Preacurata în faţa acestei batjocuri!

Trebuie să înţelegi că ai o casă de adăpost: Golgota. Numai aici eşti la tine acasă. Nici nu-ţi poţi închipui câtă lume, fără ca să ştii de cele mai multe ori, vine şi cere căldură la vatra adăpostului tău, numai să adăposteşti acolo Crucea lui Isus cu El împreună. Nu te lăsa amărâtă şi descurajată. Lasă-L pe El, CALEA, să te ducă pe drumul sigur la sigura fericire. El a învins durerea şi moartea. Hristos a înviat! Binecuvântare

Blaj 1.V.948

+Ioan Suciu

ADDENDA

În caietul cu conceptul scrisorilor Mariei Costin s-au păstrat trei iconiţe primite probabil de la persoanele care au vizitat-o pe parcursul suferinţei sale: Augustin Clemente Pandrea, Silviu Augustin Prunduş şi o călugăriţă din Congregaţia Maicii Domnului:

1) Isus răstignit pe Crucea înfiptă pe Golgota lângă ţeasta lui Adam. Sub ea cuvintele: „*Părinte, iartă-le lor că nu ştiu ce fac*” iar pe reversul iconiţei 6/12 cm următorul text tipărit:*”Gata e inima mea, Dumnezeule, gata e inima mea…”*

AUGUSTIN CLEMENTE PANDREA
RIDICAT LA TREAPTA PREOŢIEI ETERNE, ÎN CLUJ, LA 21 NOIEMBRIE 1947 – „INTRAREA ÎN BISERICĂ”- DE
I.P.S. EPISCOP DR. IULIU HOSSU
OFERĂ PĂRINTELUI CERESC, PRIN MIJLOCIREA PREASFINTEI FECIOARE, PRIMA SA SF.LITURGHIE, CHEZĂŞIE NEPIERITOARE A JERTIRII SALE PENTRU HRISTOS
„*Cuvânt voiu răspunde Împărătesei Maice şi voiu cânta minunile ei bucurându-mă*”

2) *Ecce Agnus Dei* de GUERCINO, iconiţă 6/10 cm având pe revers următorul text tipărit:
„Râvna casei tale mă mistuie”(Io.2,17)
„Binecuvintează suflete al meu pe Domnul şi nu uita toate facerile lui”(Ps.102,17).

AMINTIRE
DELA
HIROTONIRE ŞI ÎNTÂIA JERTFĂ

Ca tribut de recunoştinţă tuturor ce m'au condus la Sf. Altar; ca specială chezăşie de unire în rugăciune scumpilor mei părinţi, fraţi, rudenii şi prieteni
Roma, 11 Decem., Dum. Sf. Strămoşi 1938
Preot SILVIU AUGUSTIN PRUNDUŞ
Alumn al Colegiului Pontif. „Pio-Romeno”.
„Pe cei risipiţi îi adună, pe cei rătăciţi îi întoarce şi-i uneşte cu sfânta catolică şi apostolică Biserica Ta”
(Litur.Sf.Vasile)

3) Iconiţă 7/12 cm: Pe un fundal înstelat, Preacurata cu Pruncul în braţe cu diademă şi coroniţă, lângă picioarele Ei – trei porumbei şi un crin înflorit. Sub iconiţă scris cu cerneală albastră:

Jucul de Jos, 15 August 1946.

Pe verso, în litera iniţială ornamentală **J** este aşezat într-un oval portretul Mitropolitului înconjurat de inscripţia *FONDATOR MITROPOLIT VASILE SUCIU,* apoi se continuă textul:

JUBILEUL
de 25 ani
dela
întemeierea
Congregaţiei „Maicii Domnului”
1921 – 1946.
„*Pentru biruinţe mulţumiri ţi-aducem Născătoare de Dumnezeu noi robii Tăi*”.